

Der var en tro på, at det nu er involvering og inddragelse af patienten, der står som overskrift. Nu er det involvering og respekt for de pårørende, der er en del af fremtidens psykiatri. Og der var også en generel fornemmelse af, at det går fremad. Det har jo også været en kamp op igennem 1990'erne at få psykiatrien op på niveau.

Det, vi så også samtidig kunne høre, var som min beskrivelse af virkeligheden, som jeg beskrev den over for fru Birgitte Josefsen, nemlig at man stadig væk oplever, at mennesker bliver udskrevet, fordi der ikke er plads, at man stadig væk oplever, at folk bliver nødsaget til at forlade hospitalet, selv om de bestemt ikke har lyst, fordi der ikke er plads til, at de kan blive og blive færdigbehandlet.

Derfor er det den forkerte vej at gå, at man nu i forsøget på at gribe den heldigvis lille gruppe af meget, meget dårlige patienter vil gribe dem med en ny type af tvang. Det, vi kan risikere, er, at vi fremover vil se endnu færre sengepladser i psykiatrien, at der vil blive afsat endnu færre ressourcer til kompensation i form af opsøgende psykoseteam og distriktspsykiatri, end der sker i dag.

Vi er jo alle sammen bekendt med, at en af grundene til, at ministeren kommer med det her forslag, har været henvendelser fra pårørende. Men der synes jeg så, at man skal være opmærksom på, at Landsforeningen Bedre Psykiatri, som jo er de pårørendes forening, selv gør opmærksom på, at lovforslaget om tvungen ambulantly behandling er et spareforslag, der legitimerer hospitalets mulighed for at udskrive patienter, som slet ikke er færdigbehandlet og slet ikke er på vej til at få det bedre.

De tilføjer så, at selv om forslaget er så snævert, at det kun vedrører svingdørspatienter, så rammer det en gruppe meget syge, men ikke kriminelle mennesker, som man herved tvinger til at opgive deres hjem af frygt for at blive hentet af politiet.

Den her frygt for at komme i psykiatriens kløber kan jo så også i virkeligheden give psykiatrien et nyt dårligt image, og det fortjener psykiatrien ikke. Den ledende overlæge på Retspsykiatrisk Klinik, Peter Kramp, skriver i sin indstilling, at hvis man i stedet for bruger længerevarende indlæggelser, så vil behovet for ambulantly tvang kunne minimeres eller helt ophører.

Det, Peter Kramp her peger på, er den der meget skrøbelige behandlingsalliance, der skal indgås mellem behandleren og patienten, og hvis denne skrøbelige behandlingsalliance bry-

des, ved at man på sæt og vis reelt kan true en patient, der er skrøbelig, med at blive omfattet af ambulantly tvang, så kan vi i virkeligheden stå i en situation, hvor en god udvikling i psykiatrien mistes.

Kl. 15.40

Det, der er helt afgørende, er jo, at vi opnår en situation, hvor patienter og behandlere kommer det skridt videre, således at patienten bliver involveret og inddraget i sin behandling, og forudsætningen for det er, at mulighederne for at anvende tvang minimeres i videst muligt omfang. Derfor finder vi, at muligheden for at bruge ambulantly tvang på den her gruppe ikke er den rigtige vej frem, hvis vi vil psykiatrien det godt.

Dertil kommer, som fru Birthe Skaarup også meget rigtigt påpegede, at ud over den her lille gruppe på omkring 100 mennesker, som lovforslaget retter sig imod, har vi så også den gruppe af retspsykiatriske patienter, som også vil kunne blive omfattet af det. Spørgsmålet er så, om det er det, regeringspartierne rent faktisk ønsker kommer til at ske.

Det, vi jo også ved, er nemlig, at der er mange veje til at blive en retspsykiatrisk patient, og det er ikke ofte, at vi hører, at det er relativt få lovovertrædelser, der fører frem til, at man får en dom til behandling inden for psykiatrien. Derfor tror jeg, at vi også ved den udvidelse virkelig vil komme til at gøre psykiatrien skade. Det, der i stedet for skulle til, var, at vi skulle holde fast i den gode udvikling, som psykiatrien er inde i mange steder.

Og så skal vi også være opmærksomme på, at et af de problemer, vi har inden for psykiatrien, er, at vi har for få psykiatere. Vi burde måske lave nogle udviklingsprojekter, hvor psykiaterne i højere grad frem for at være superbehandlere påtager sig en konsulentrolle og så i stedet for udvikler og uddanner de andre faggrupper til at være den tætte behandler. Det var et forslag, som overlægen fra Storstrøms Amt, Per Vendsborg, kom med i går på konferencen, og jeg tror faktisk, at det vil være en af de muligheder, som vi skal se frem til, når vi skal have udviklet psykiatrien i den gode retning.

Det vil også betyde, at man som psykiater i langt højere grad kan gøre det, som jo også er helt afgørende for, at vi skal kunne udvikle psykiatrien, nemlig at påtage sig opgaven også at lave de videnskabelige undersøgelser, således at vi hele tiden har den evidensbaserede, videnskabelige undersøgelse, hvor vi hele tiden har